

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 16:09*
צאת השבת: 17:17
רבינו תם: 17:51
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

מלכות נשים צדיקות

פרשת ויצא תשפ"ג | יש לשמור על קדושת הגילויין!

גיליון 136

פנינה לנשמה

חיים אנו בדור של עקבתא דמשיחא. שומעים היום פתאום דברים שלא שמענו עליהם מעולם. מה ניתן לעשות נגד זה? אומר החזו"א: להקפיד על טל תחיה! בזכות צניעות ובצבוצי זיעה שיצאו מבנות ישראל הנפלאות, זוכים לפקדונות גדולים ועצומים, זוכים ל"טל תחיה" המציל את כלל ישראל.

כל אישה חושבת: מי אני מה אני? מה בכוחי להציל את ישראל? אבל האמת שכל אישה מסוגלת לחולל נפלאות. כמה התאמצה חנה בשביל שתזכה לבן, ובסוף זכתה. נדמה שביקשה לטובת עצמה, אבל זה לא כך. היא לימדה תורה את כל ישראל, היא לימדה מה זה תשע עשרה וחצי שנות עקרות וסבל, כיצד מקבלים ומתגברים, היא לימדה כיצד מתפללים ומבקשים: הרבה מהלכות תפילה לומדים מתפילתה של חנה.

הבה נתחזק בצניעות, ובזכות זה יפתח לנו הקב"ה את אוצרו הטוב ויסר מעלינו כל מחלה ונזכה לכל טוב, אמן!

(אמה של מלכות - מאמרי כנס הצניעות)

סיפור לשבת

פינת ההלכה

קוה אל ה'

צניעות ברחוב ובמקומות ציבוריים

שביבי אור

אינן זה צנוע להתאסף קבוצה של נשים ולעבור יחד ברחוב או לעמוד יחד במקום מעבר גברים, ודבר זה מצוי מאוד בכניסה לאולם שמחות וכדומה.

אור הצדיק

יש להשתדל עד כמה שאפשר לא לעבור ליד בית כנסת, בית מדרש, ישיבה או כל מקום איסוף גברים, ובפרט בשעת גמר התפילה או הלימוד כשהולכים לביתם.

יש להיזהר מאוד שלא לדבר בקול בנוכחות גברים וכ"ש שלא לצעוק, שאין זה מדרכי הצניעות, וכמו שאמרו חז"ל במדרש תנחומא "דרך בנות ישראל לא קולניות", ושימת לב מיוחדת צריך לזה בנסיעה באוטובוס שלפעמים הנשים מדברות בקול וקולן מגיע לאזני הגברים.

הבנות והנשים שיתנהגו בצניעות ויילחמו בזה נגד היצר הרע, תזכינה לכל הטוב שיש גם בעולם הבא וגם בעולם הזה. אינני יודע אם תזכינה בעשירות, אבל תזכינה למה שטוב באמת, לבנים תלמידי חכמים, בנים טובים וצנועים כרצון הקב"ה.

(דברי הגראי"ל שטינמן זצוק"ל / מוסף יתד נאמן "בזכות נשים צדקניות")

סיפור לשבת

ומחזקות, שהפיחו בו שמחת חיים וחדוות חברים. הוא פשוט כבר לא נזקק לחברים השלייליים, שכן הטובים שבחבורה - אותם הוא מעריך שבעתיים - מרעיפים עליו מילים טובות לרוב, ואלה מוצאות מסילות ללבבו...

על סיפור המהפך שהתחולל בנפש הבחור, מעיד הגה"צ רבי גמליאל רבינוביץ' שליט"א בספרו 'טיב הפרשה', ויש בו מסר מעורר מחשבה: הכי קל להעביר ביקורת, לנסות לתקן, להניח את האצבע ולמקד את המבט בשלילי. זה עשוי ליצור תוצאה טובה, אבל אינספור פעמים מוביל לתוצאה גרועה והרסנית...

ומנגד, מילים טובות בונות עולמות, מחיות נפשות, מעניקות שמחת חיים ונותנות כח לעמוד בפני כל אתגר, לנצח כל התמודדות, להתגבר על כל קושי. מילים טובות מעניקות לאדם משמעות לחייו, משנות את המבט שלו על עצמו, ואפילו מחייבות אותו להתאים את עצמו למידות של המילים הטובות המדוברות עליו. זו הדרך המובחרת להשפיע ולהועיל, זו הדרך הטובה ביותר להעניק עזרה לאדם מתקשה, לתת לו כח!

כל אדם, בחור כמבוגר, סב כאב, תלמיד חכם כעם הארץ, מגיד שיעור או רופא, נהג או טובוס או אדריכל, מלמד או אפילו חברותא - זקוק למילה טובה. הדבר מחייב אותו לעמוד בסטנדרטים גבוהים, בהתאם למילים הטובות שנאמרו לו, ונותן לו כח לצלוח כל אתגר, להתמודד בגבורה, להצליח בחיים. הבה נעניק מילים טובות לכל סובבינו, בבית ובחוץ, בקהילה ובשכונה, הבה נרעיף מילים טובות מכל הלב - ונהיה שותפים בהצלחתם של כל מכרינו וחברינו כל החיים!

(פניני פרשת השבוע)

בכל עת, להחמיא לו בכל הזדמנות, לקרבו אליהם בקריאה של חיבה. הם מעולם לא העירו לו דבר, לא אמרו לו מילת ביקורת, רק הרעיפו עליו מחמאות, ותמיד מצאו סיבה לומר לו מילה טובה...

דבר יום ביומו, ערב ובוקר, הם עשו הכל כדי לפגוש בו, לומר לו 'בוקר טוב' בהארת פנים, להחמיא על החולצה המגוהצת, על המילים שהשיב, על חכמת החיים ששזורה בכל מילה שיוצאת מפיו. אין לדעת אם האמינו בכל המחמאות שהרעיפו עליו, אבל הם האמינו במטרה, ובתוצאותיה המקוות...

ולא ארכו הימים, והבחור דנו, שלא היה מודע לכל המתרחש מאחורי גבו, חש חלק מהחבורה האיכותית בישיבה. הן שמונת הבחורים הטובים של הישיבה, מתעניינים בו בכל עת, מחמיאים לו בכל שעה, דורשים בשלומם באהבה בכל הזדמנות. ופתאום, לא היה לו נעים להמשיך לשהות בחברתם של החברים הישנים - שדרדרו אותו אל פי פחת, שכן השהיה בחברת הבחורים הטובים - היתה לו נחמדה בהרבה, מתגמלת הרבה יותר, במילים טובות וחמות...

רק מאוחר יותר, גילה היועץ שטיפל בעניין את הסיפור כולו למחנכיו של הבחור, שהופתעו מהמהפך שהתחולל בנפשו של תלמידם. הוא סיפר, כי לאחר אינספור שיחות עם הבחור המתמודד, גילה וזיהה כי הוריו - שהם חכמים ונבונים, יראי שמים בתכלית ואנשים רציניים מאוד - למרבה הצער לא השכילו להעניק לבנם מילה טובה, לטעת בו שמחת חיים, חדוות עשייה. מתוך רצונם הכנה לחנכו היטב, עסקו בעיקר בדברי ביקורת כלפיו, אז הוא הלך לחפש מי שיחמיא לו...

כך מצא את החברים שדרדרו אותו רוחנית, וכך נגאל מהם - בעזרת חברים טובים ששמו להם למטרה להעניק לו את אותן מילים מעודדות

הסיפור הבא, ראשיתו בבחור נחמד אחד, בן למשפחה טובה, אשר לדאבון כל לב בפתע פתאום החל להידרדר רוחנית. הוריו ומוריו חזו בכאב בילד הפלא עד לא מזמן, כיצד הוא חוצב לעצמו בורות נשברים שאין בהם מים ולא לחלוחית תורה, מתחבר לגרועים שבחברים, ומוצא את עצמו ממושמע ונכנע לתכתיבי היצר.

הדבר היה כואב ומצער, וגם מעורר תמיהה. הוא נולד וגדל בבית מצויין, ספג מנעוריו חינוך טוב, וגם הצליח בלימודיו. כל מי שניסו לדבר אל לבו, לא רק שליבם התמלא כאב עצום, אלא שגבותיהם גם הורמו בתדהמה. איך זה קרה? מנין לו לבחור שחונך וגדל כראוי - לעזוב את אורחות החיים והחינוך שקיבל? מה גרם לשינוי הדרמטי כל כך בהתנהגותו!?

אחד היועצים החינוכיים הנודעים נכנס בעובי הקורה, והחל לשוחח עם הבחור, שיחה ועוד שיחה, מנסה לדלות מעומק לבו את הסיבה שמובילה את הבחור לבחור בדרך לא טובה. לא בנקל עלה בידו לפרוץ את סגור לבו של הבחור, אולם לבסוף, היתה לו תחושה שעמד על סוד העניין, והוא מיהר לגבש תוכנית פעולה...

הלה יצר קשר עם משגיחי הישיבה אליה השתייך הבחור - אם כי קשה לומר שלמד בה, וביקש את עזרתם. נחוצים לי 7-8 בחורים טובים ויקרים, עידית שבעידית של הישיבה, לצורך משימה חשובה של הצלת נפשות רוחנית! - ביקש, וגם נענה. ערב אחד ישב עם חברי הקבוצה, ופרש בפניהם את היוזמה - שלהערכתו יש בה כדי להציל את הבחור...

הבחורים נענו בשמחה, ועוד באותו ערב יצאה היוזמה אל הפועל. שמונת הבחורים שנטלו על עצמם את האחריות, החליטו פשוט להתחבר אל הבחור, לדרוש בשלומם

קוה אל ה'

היה זה בשנת תרפ"ח. הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, הגיש בקשה להשתחרר מרוסיה הנצורה ולעלות לארץ ישראל, אך השלטונות לא ראו זאת בעין יפה, ובשנת תר"צ נשפט בעוון מרד ונשלח לעבודות פרך בסיביר הרחוקה והקפואה. בחלק מהזמן נאסר בצינוק קטן וצפוף, שם שהה בתנאי אסתטיקה ירודים להחריד וכלי כל יכולת לחשוב אפילו בדברי תורה.

באחד הימים, כשהתעורר ועמד ליטול ידיו בשחרית, החל לומר 'מודה אני' כמנהגו של כל יהודי מדי בוקר. רבי יחזקאל אינו ממלמל מבלי להרהר, ומתחיל להתבונן: 'על מה בעצם אני מודה? הרי הוגלתי מביתי, נזרקתי מעירי, נענשתי על לא עוול בכפי. אני יושב בצינוק נורא ומצחין, ואפילו להרהר בדברי תורה או להתפלל אסור כאן. על מה אני מודה?'

הוא מוסיף להרהר תוך כדי אמירת המילים 'שהחזרת בי נשמתי בחמלה', ועדיין אין פיתרון לשאלה המנקרת בו. ואז אמר את צמד המילים החותמות 'רבה אמונתך', ומיד ניצת זיק בעיניו. 'אה, על זה אני מודה, בוודאי, פשיטא שיש להודות על כל גרם אמונה שיש בי, ועל אחת כמה וכמה ש'רבה אמונתך' - שאני מצויד בכמויות גדולות של אמונה... אני מודה על המתנה שקיבלתי להיות יהודי מאמין, על כך אני מודה! הרהר, ויצא בריקוד ב'מרחבי' הצינוק הצפוף...

הבה נשמח, נודה ונעריך: יש לנו את היכולת להאמין, להתחבר, להישען, להרגיש שיש לנו אבא שבשמים, יש לנו על מי לסמוך! אשרינו מה טוב חלקינו, שאנו יהודים מאמינים בני מאמינים! (פניני פרשת השבוע)

שביבי אור

הרבה 'לבן הארמי' יש בשוק...

אנו יוצאים לרחוב, מסתובבים בחוצות ובשווקים, ומשום מה – איננו חוששים מפני ההשלכות וההשפעות השליליות שעלולות להיות לכך על כל מצבנו הרוחני... אנו משוכנעים, באופן בלתי הגיוני בעליל, כי לנו – הדבר לא יזיק, ואנו לא נושפע לרעה... אולם כאן, מוטב שנתבונן, לרגע על דעתו של יעקב אבינו בנושא זה, ועל גישתו שלו ביחס לתוצאותיה האפשריות של השפעה שלילית...

שכן הנה, בטרם יצא יעקב אבינו לחרן, אל ביתו של לבן הארמי – הוא עשה כידוע ארבע עשרה שנים בבית מדרשו של שם. במשך ארבע עשרה שנים אלו – הוא לא שכב לישון אפילו פעם אחת, ואת כל ימיו ולילותיו הקדיש רק ללימוד התורה בהתמדה נוראה שאין דוגמתה. יכולים אנו לתאר לעצמנו, כי מדרגתו הרוחנית של יעקב אבינו לאחר אותן ארבע עשרה שנות התמדה – היתה נשגבה, מרוממת מעל ומעבר להשגתנו.

אולם בכל אופן, ברם צאתו לדרך – הוא מתפלל ומתחנן לפני הקב"ה: "וַיִּדַר יַעֲקֹב נֶדֶר ... וַיִּשְׁמְרֵנִי בְּדַרְךְ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבְגָד לְלַבֵּשׁ: וְשָׂבַתִּי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי ...", ופרש רש"י: "בשלום – שלם מן החטא, שלא אלמד מדרכי לבן"!

אנחנו שומעים? יעקב אבינו, המתמיד העצום, הצדיק הנשגב- היה צריך תפילות ונדרים כדי להינצל מהשפעתו השלילית של לבן הארמי... הוא לא היה שאנן... ההיפך הגמור! הוא דאג וחשש, ופחד פן יושפע, ואף נקט בכל האמצעים שעמדו לרשותו כדי למנוע השפעה מעין זו!

ובכן, מעתה, מה נאמר אנו? מה נאמר כאשר אנו מסתובבים ברחובות המלאים כפירה ופריצות? מה נאמר שאנו נפגשים מדי יום ביומו עם אנשים אשר בינם לבין 'לבן הארמי' יש הרבה מן המשותף? כמה זקוקים לתפילות, ולהרבה רחמי שמים כדי שלא נושפע מכל האווירה בה אנו מוקפים!!

רק אם נעשה כן, רק אם נתפלל ונתחנן על כך בלב שלם, וגם נעשה את השתדלותנו ואת המוטל עלינו כדי לא להיות מושפעים מאוירת הרחוב – נוכל לדעת כי עשינו באמת את המוטל עלינו, ומלאנו את חובתנו בשלמות! (נתיבי אור – הרב ניסים יגן זצ"ל)

"עין חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר"

העלון מוקדש לעילוי נשמת מוריס משה בן אסתר ז"ל

ברכה מיוחדת לתורמים היקרים שיזכו לרוב נחת, שמחה, הצלחה, בריאות איתנה, פרנסה טובה, שלום אהבה אחווה ורעות שפע ברכה להם ולבני משפחותיהם.

העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל רשל בת איזה ז"ל

אור הצדיק

י' כסלו - הילולת הצדיק רבי איסר זלמן מלצר זצוק"ל זיע"א

אתורתו

"שמעתי מדודי הגאון רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל", היה הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זצ"ל רגיל לומר, "עה"פ: 'גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי' (תהילים כג): נתאר לעצמנו אב צועד עם בנו ביער, והאב טרוד במחשבותיו ולא שם לבו שבנו מתרחק ממנו. הבן המשיך לצעוד ביער העבות, וכשהבחין שהוא לבדו בלי אביו, נתקף פחד נורא, דמיונות שונים עלו במוחו, הנה אריה רעב מתקרב, אולי זה דב או זאב, הוא פנה אנה ואנה, בכה מאוד וזעק: 'אבא...! אבא...!'

"לפתע ראה האב את בנו מרחוק, הוא רץ לכיוונו והחל להכותו ולהוכיח אותו: 'מדוע הלכת ללא רשות...? אסור לעזוב את אבא אפילו לרגע...!'. הבן בכה מאוד, כל מכה וגערה הכאיבו לו, אך יחד עם זאת הוא שמח שהנה עתה הוא ליד אביו, 'שווה לקבל מכות כאלו מאבא, הוא גם שומר עלי מהאריה והזאב...'. הרהר הבן...

'זהו שאמר דוד המלך', אמר רבי איסר זלמן, 'גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי', גם בתוך הצרה אינני ירא, כי אני חש שהקב"ה המייסרני, נמצא עמדי ושומר עלי...'. " (דרשו – הרב ישראל ליוש)

מחזי הצדיק

מעשה ובאו פעם אחד מן המלמדים ואחד מן המשגיחים בישיבת 'עץ חיים' ביחד עם קבוצת תלמידים כבני שלוש-עשרה לביתו של רבי איסר זלמן מלצר כדי שיערוך להם בחינה.

ראש הישיבה שאל פירוש ב'תוספות' ואחד התלמידים השיב, אולם הואיל ותשובת הילד היתה לא נכונה, אמר לו, **אולי לכך הנך מתכוון בהסברך**, והחל להסביר לילד את ה'תוספות' כפי שצריך. לא! ענה הילד, לא לכך הנני מתכוון! וחזר שוב על פירושו הבלתי-נכון.

שמע רבי איסר זלמן את דבריו של הילד וניסה פעם נוספת להסביר לו את התוספות והפעם בדרך שונה במקצת על-מנת שיוכל להבין ביתר קלות, וחזר ושאלו אולי לכך התכוונת בהסברך את ה'תוספות'. אולם כל זאת ללא הועיל. הילד דבק 'בפירושו' הראשון הבלתי-נכון. כך במשך קרוב לעשר דקות ניסה, וחזר וניסה להסביר לילד בן השלוש-עשרה את פירוש ה'תוספות' וכל הזמן מתוך סבלנות, בדרכי נועם ובצורות שונות, ולאחר כל הסבר נוסף שאל את הילד: אולי לזאת הנך מתכוון – כפי שאמרתי כעת, והילד בשלו: לא לכך התכוונתי, אלא כפי שהסברתי אני בראשונה!

המלמד והמשגיח אשר באו עם הילדים כבר איבדו את סבלנותם כלפי הילד ואילו רבי איסר זלמן המשיך לנסות ולהסביר לו את פירוש דברי ה'תוספות'. לאחר שכל דבריו ונסיונותיו לבאר לילד את דברי התוספות היו לריק, התנצל ראש הישיבה ואמר שעליו לצאת לדקות אחדות מן החדר.

הוא יצא מן החדר אל הפרוזדור, הגיף אחריו את הדלת והחל ללכת לאורך הפרוזדור הלך וחזר ולומר לעצמו: 'כבוד הבריות – הכוונה גם לילדים!', 'כבוד הבריות – הכוונה גם לילדים!'. כך פיזם לעצמו מספר פעמים מתוך התרגשות וחרדה. חזר לאחר מכן לחדר, התיישב על מקומו מתוך רענונות מחודשת כאילו רק עתה נכנסו הילדים לביתו וכאילו רק עכשיו הוא מתחיל לשוחח איתם.

הוא חזר ופנה אל אותו ילד ברכות נפלאה ואמר לו: **אמור נא לי בבקשה איך הינך מסביר את ה'תוספות'?** (משל האבות/בדרך עץ החיים)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתאנו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ה
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמוז ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשנ"מ
ת.נ.צ.ב.ה